

Kondor Katalin: Hallgat a mély

2025 január 28. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Különös nép ez a magyar.

József Attila csodaszép verse óta (is) tudjuk, „hogy fecseg a felszín, hallgat a mély”. Hallgat nálunk is, mert sok-sok év óta feszít bennünket a számos kibeszéletlen történelmi szenvedésünk, melyekr?l mindmáig nem kaptunk

elegend? és ?szinte tájékoztatást. Hogy ezek melyek, s kinek az érdeke, s f?ként miért érdeke, hogy a valóságot mindmáig eltitkolja, azt sokan sejtjük, és szinte vég nélkül sorolhatnánk, de végtére is nem feltétlenül újságírói, sokkal inkább történészi feladat a történelmi események hamisítatlan tisztázása.

Mindez azért jutott az eszembe, mert pár napja, éppen január 19-én egy kedves ismer?söm az alábbi történelmi emlékünnepre hívta fel a figyelmemet, mégpedig a kitelepítések, pontosabban a kitelepítettek emlékünnepére. Melynek napja január 19-én van, illetve volt. A figyelemfelhívást egy csodaszép vers jelentette, az illet? ugyanis tudta, hogy újságírói pályafutásom során számos kitelepített emberrel készítettem interjút. Sajnos a vers küld?je nem közölte a költ? nevét, de nem baj, az „emlékvers” gyönyör?. Íme:

„A tél már engem utolért,
felsejlik bennem száz emlék…
Örökre mellkasomban vert tanyát:
miért ne lenne
Magyarhon – a Hazám?

Kérdést feltenni? – féltem még.
Évek múltak, kérdeztem én…
Választ nem kaptam, hogy: miért?
válaszra várt egy nemzedék.

Ma már visszaemlékezem,
amit egykor titkolni kénytelen
voltam én, és volt anyám,
szép ifjúsága hajnalán.

Mikor árnyak jártak a ház alatt,
és kend?k zokogtak zajtalan,
Bekopogtak a kertkapun, hogy gyorsan
fussunk és szótlanul,
különben visznek, mert muszáj!
Más földön, más ország vár.

Álmos és szürke lett a ház,
fölkapkodtuk a ruhánk,
akkor Anyuka szólt, hogy „indulás,
vagy nem láthatjuk egymást soha tán”.

Félelem vert bennem tanyát,
erd?n és sötét éjen át,
Anyuka megfogta kezem
– talán még jól emlékezem -
fogta, és tudta, hogy hol az út,
erd?n át, mi a városba fut,
ahol majd biztonság vár reánk,

Anyuka mondta, hogy
indulás…

Szólnék én, de nem tudok,
mert szavanként könnyel áztatom
a múlt megélt bánatát…
Anyuka minden szép szavát,
a sötét erd?t, mi átkarolt,
a szomszédot, ki hírt hozott,
a magyar himnusz dallamát,
az evangélium balzsamát…”

Különös nép ez a magyar. Bírja türelemmel, hogy megvárja a választ nehéz és szenvedésteli történelmének

számtalan fejezetére, melyre kétely nélküli választ sosem kapott, de vár, egyre csak vár. Közben persze múlik felette is az élet. De még csak az sem történik meg rendszeresen, hogy hiteles könyvekben, történelmi emlékiratokban, színdarabokban, filmeken tudassuk és mutassuk meg az utánunk következ? nemzedékeknek, hogy mi történt ebben az országban. Hány, de hány szívszorító történet hangzott el már az elmúlt esztend?k „magyar gulágjain” megtartott emlékünnepségeken, hányan meséltek rettenetes sorsukról a táborokba kitelepített ártatlan emberek, én úgy látom, már csak néhány, még él? – túlél? – próbálkozik azzal, hogy ellenálljon a „felejtés” nev? emberi tulajdonság eluralkodásának. Magam évek óta azt tapasztalom, hogy bizony felejtünk. S ez – mármint az, hogy ne így legyen – megkívánja, hogy a valódi történelmünket sosem hagyjuk feledésbe merülni. Mert ma ott tart a világ, hogy kipipálandó lett szinte minden, ami érték. Pár mondatos hírt adunk történelmi ünnepeink zömér?l, többnyire nem lélekhez szóló módon, és kész, elintéztetett. Nem akarok el?hozakodni azzal, hogy mindez javítható, ha megfelel? emberek kerülnek megfelel? helyekre, de alighanem ez a lényeg. Ne egy magánlevél, egy csodaszép és szomorú vers hívja fel a figyelmet arra, hogy szomorú történelmünk egy-egy emlékünnepének méltó keretet adjunk.

A magyar történelem csodálatos, és szomorúságában is hatalmas tanítóereje van. Megbecsülni, elmesélni, felidézni, a róla írókat, filmeseket, színházakat támogatni kötelesség. Hála istennek sok örömr?l is be tudnánk számolni. Amikor ezt a cikket írom, január 22. van, a magyar kultúra napja. Kölcsey Ferenc 1823-ban állítólag e napon fejezte be a Himnusz kéziratát. Szép nap! Méltó a megbecsülésre, emlékezésre, gondolkodásra, olvasásra, ünneplésre s arra, hogy hódoljunk a magyar kultúra el?tt. Persze nem mindegy, hogyan. Mindenképpen méltó módon. S akkor hadd idézzem ide egyik kedves barátom minapi tapasztalatát és megjegyzését, mellyel azt próbálom bizonyítani, hogy az ördög bizony a részletekben rejlik. Nos, „2024. december 21-én zsúfolásig megtelt a Parlament, gyerekzsivaj töltötte meg a törvényhozás házát, sárga, kék, piros, zöld szín? e-on feliratú baseball sapkás gyerekekkel. Kik azok a »feln?ttek«, akik rájuk adták az USA egyik »szimbólumát«?! Az Országház templom, még akkor is, ha sokan szégyent hoznak rá, hazaáruló módon viselkednek és cselekednek benne. ?felsége, a Szent Korona jelenléte mellett. Ez önfeladás az önállóság helyett!”

Nos, mily igaz, hogy az ördög bizony a részletekben rejlik. Nem ártana ezt tudomásul venni.

Kondor Katalin

A szerz? újságíró

www.magyarhirlap.hu



Ajánló